GS 249

En Wisa

om

de lustiga

Flyttfoglarne,

eller

Stockholms-Flickorne

i deras oskuld, herrlighet och glans under de muntra Flyttningsdagarne.

(Mel.: Kung Beles Söner etc. etc.)

STOCKHOLM,
hos Ludv. Westerberg, 1833.

Rej, rafa! . . . så är bagens lägen,
Tjut! — repar nu en gnar minut,
Och wäldigt fäller ofkulbstäfen
Det rätt, tills frigheten är slut.

"Ja, njut!" så gnäller gnarje summa
Med barfeljer uti sin torg,
Gruftmängleriet fitt: "tjep!" frambrummna
Gå gator, brear och på torg;
Och fiderna de gåra bönen,
Och tjepa äpten och flenett,
Ty wäxlas det ju balkräsönen,
Som lättast fer på betta fätt.

Och lofwor änen finart fjrwanbla; —
Gnart fagan blir så bryg så tjod,
Med flickesmäfterfan nu handlas,
Sbeutan prut och mycket lod,
En flädning köps till Sönbagsbanlen
Och fjenfrumpor, fall med bäl;
Ja, att, som fan förtta glanlen,
Et länge hallkrasen förfär.

Ett byts, — Mot nya gnarbagsfläder,
Tillbytes nu en gammal schatt
Och bansfter med blott ofwanläder; —

Ty skina gäfnes wid en bal; —
Glanskfolen byts mot blekta blommor,
Att prysa barnen, prysa bår; —
"Ej tjolen behöfs; nej så ju lommar,
Ett hjärt reinter blott och wår!"

De Sjerfin, som blott här har varit
Ett halfår, och har lärt sia nett,
Som här så mycket har erfarit,
Som det så mycket bilbning fett,
Berätyter nu sin wanmalströsa
Och sina starka lanbefter,
Ett indrätt fan behagen böja
Uti sitestjolen, tunn som flor.

Ä gramna, fina, som en fröken! —
De promenera, ack! de sma,

Nu Söndan kommer! — ej de tänka
På Kyrka nu, och ej på Prest;
De hoppas Herrarne täcks skänka
Åt dem biljett till qwällens fest,
Man tänker nu på sina kläder,
På älskare och wackra pas,
Tills man i Balkammarn inträder,
Der man skall roligheten ha.

På Balen swångs uti angläsen,
Der flyges i en wingad wals,
Der drickes, skrattas, göres wäsen,
Der blottas swettig liljehals;
Der kurtiseras, engageras,
Ty Fria Walet gäller där
Win drickes, och konfekt serweras,
Tills slutligen det dådan bär.

Se'n hwilas tills den andra dagen,
Hwar? — jag ju sagt, jag det ej wet!
Se'n styrkes kaßan, smörjes magen,
Sist wandrar man nu med förtret
Uti den nya tjensten. — Sägen
I flickor, om I roligt haft,
Månn' I den relighet uppwägen
Med halfårs mödas afnött kraft? —

I slask och uti wåtkallt töken
Nu med den nya grannlåt på! —
De trippa, glamma, spritta, mysa
Och fröjdas hjertligt åt sin glans!
Att några dar på Norrbro lysa,
Med halfårs möda det ju wanns?

Ej Opran kunna de försaka; —
Nej, se hurn klädning Sappho har!
Är sen en tolfwa än tillbaka,
KonfektMamselln den säkert tar;
Jag icke wet hwar sen de hwila,
Kanske att mången mö då än
Ej wet hwarthän, som hon skall ila
Förr'n hon fått i en gästfri wän. —

Så swunnen är den första dagen,
Så rik på nöje och på fröjd;
Den andra swider ofta magen,
Då är för lust man mindre höjd; —
Men hwad skall man då företaga? — —
Jo, först blir då ett samtal fördt
Om fordna Matmors kost och aga,
Om hwad man wet, och sett och hört.

Hur många pigor, som de hade,

Den ljufwa flottning är nu inne,
De tåcka små nu fribet fått;
I hwarje gathörn wi nu finne
En oskuld, om wi wänta blott; —
Ja, fast det regnar, de framtraska,
På bron, i gränder och på torg; —
Ja, flickorne de äro raska; —
Nu glömma de ett halft års sorg! —

Nu äro de så söta, granna,
Med Franska handskar, Tyska skor,
Och lockar omkring hals och panna
Och ikring rosenkinden flor.
De dölja nu i granna kläder
Behagen, som naturen gett,
De trotsa modigt wind och wäder,
Och le åt wåta, köld och swett.

Den ljufwa friheten att njuta,
Är deras önskan nu och mål,
Ej njutningen med dem får pruta,
Förnuftets warning de ej tål;

Så fallet der man förut iwar,
Om hwad husförfarifan hon lade
Om hwad i skåpet fått man bar,
Hur ofta som man bytt och trattat,
I huwum som Dottern war fär,
Om hwad betjenten bar berättat,
Hur ifrån den unga Herren är.

Å manbra de nu och förfäfa
Att bara någon med fin glans,
Att inumma Fabian åter åfa,
Så tråna tänke ej, ej på trans!
Nej nu de willia obfervera
Om skåbas uti Herrar blott,
Betalas, klappas, furtifera,
Om fa fått win och annat gott! —

Om natteqie de ide gåsmma, —
(Hwar ungmö för det lätt min fann!)
Är hemme många Herrar kumma,
Om tång ej mitte gå hon tan; —
Nej, hon så bärtigt blir trattera,
Med qwällswarb, win och med konfekt
Om tyskt och imett och furtifera,
Ellas hon af morgonen blir wäckt.